
Sikteprosessen

By David Wilkerson

July 16, 2001 Kvelden før sin død satte Jesus seg ned sammen med sine disipler for å ete påskemåltidet. Gruppen hadde en fortrolig samtalestund sammen. Og så, da måltidet var over, sa Jesus høytidelig: "Men se, hans hånd som forråder meg, er med meg over bordet." (Luk. 22:21). Hvilken forferdelig sannhet å måtte ta inn over seg i et slikt fortrolig øyeblikk. Satan hadde i sin frekkhet fart inn i en av Jesu' egne disipler, Judas.

Et annet utrolig øyeblikk hadde allerede funnet sted ved det samme bordet. Jesus hadde tatt et stykke brød, som representerte hans sønderbrutte legeme, dyppet det i vin og rakt det ut til Judas. Den renkefulle disippelen rakte da ut en demonbesatt hånd for å motta det. Det var som om Satan selv tok Jesu legeme i sine hender for å knuse det.

Du kan undre deg slik som meg: Hvordan var djevelen i stand til å besette Judas? Ingen person kan falle så dypt på én dag. Ingen kunne så plutselig bli overmannet av synd at han med vilje ville forråde Guds Sønn og vite at det ville medføre hans død. Den triste sannheten er at Judas var lett match for Satan. Evangeliene avslører at Judas hadde et rulleblad av griskhet. Han grov i hemmelighet ned i gruppens pengepung til eget bruk. Og fordi han hadde denne griskhetens ånd så var Satan i stand til å bedra ham over tid.

Det samme har skjedd om og om igjen med kristne opp gjennom århundrene. Satan har overmannet mengder av troende som aldri tillot seg selv å bli befridd fra en besettende synd. Jeg har sett masser av gudfryktige pastorer og forkynnere falle til høyre og til venstre, menn som en gang var mektig brukt av Gud. Opp gjennom årene ble disse predikantene viklet inn i et begjær de aldri var villige til å gi slipp på. Og de falt hardt og mistet alt.

Judas var selv mektig brukt av Gud. Han utførte mirakler sammen med de andre disiplene, helbredet de syke og kastet ut djevler. Og, i likhet med dem, så vandret han nært Jesus, det levende Ord. Massene gjenkjente Judas som en hengiven Guds tjener.

Allikevel gjør Bibelen det klart for oss: helt fra begynnelsen var Judas en syndens tjener. Hans hemmelige lyst lurte alltid like under overflaten. Og ingenting denne velsignede mannen så eller hørte i Jesu' liv kunne røre ved synden i hans hjerte. Judas ble helt og fullt overgitt til sitt begjær. Og som et resultat av dette ble han helt overvunnet av djevelen.

Jeg møtte en gang en pastor som hadde hatt denne erfaringen. Han fortalte meg: "Min far var predikant i femti år, og han var alltid fattig. Da han gikk av med pensjon var han og min mor veldig fattige, knapt i stand til å få endene til å møtes. For noen få år siden, da jeg besøkte dem i campingvognhjemmet deres, så reiste det seg en røst i meg. Jeg sa til meg selv at jeg aldri ville ende opp fattig slik som dem. Jeg ville gå på kompromiss om jeg måtte, og ellers gjøre hva det måtte være for å sikre meg."

Denne mannen var en leder i sitt kirkesamfunn, og hadde overoppsynet med mange pastorer. Men snart var han i ferd med å investere i lyssky eiendomsforetagender. Han visste at det var galt, men han kunne ikke rive seg løs fra den ånd som drev ham. Han var fremdeles bundet av en frykt for å ende opp fattig. Lik Judas var denne mannen et lett bytte for Satan, som invaderte hans grådige hjerte.

For flere år siden ble en velkjent evangelist avslørt for seksuelle synder som sjokkerte verden.

Mengder av kristne undret seg: "Hvordan kunne en slik gudfryktig mann falle i en slik synd?" Før denne pastoren ble avslørt ringte jeg ham og fortalte hva som ville komme. Han bekjente at han hadde vært involvert i pornografi siden han var barn. "Jeg har vært plaget i årevis," fortalte han meg. "Og jeg har båret på denne byrden gjennom hele min tjeneste:" Med andre ord, selv etter at han hadde forkynt med kraft, så falt han tilbake til sin uvane. Det er åpenbart at denne mannens slaveri ikke skjedde over natten. Han hadde blitt blinket ut av djevelen på et tidlig stadium, og han fikk aldri glede seg over et eneste øyeblikk med total seier over sin synd.

Jeg tror at mengder av kristne i dag er lik denne mannen. De blir brukt av Gud, de tilber med glød, og de tjener Herren oppriktig. Men de har tillatt én synd i sitt liv, og over tid har den befestet seg dypt. Nå har de blitt et lett mål for Satan. Og djevelen har invadert deres svake område og overmannet dem.

Nå, ved påsketider, så visste Satan at Jesu' rike var i ferd med å komme. Så med en gang han hadde besatt Judas, besluttet han å gå etter enda en disippel. Jeg tror hans nærvær ble merket ved det bordet, da "det også ble en trette blant dem om hvem av dem som skulle gjelde for å være størst." (Luk 22:24). Kan du se for deg denne diskusjonen? Disiplene hadde nettopp hatt en fortrolig stund i samtale med sin Herre, som fortalte dem at han var i ferd med å måtte dø. Men de forsto øyensynlig ikke noe av hva Jesus hadde sagt. I stedet begynte de å krangle over hvem som skulle overta ledelsen når han var borte.

Dette var sannelig litt av et dekket bord for Satan. Han målte sannsynligvis disiplene en etter en, og undret: "Hvem skal bli den neste? Ikke Natanael. Jesus sa at han var uten svik. Hva med Johannes? Nei, han står mesteren for nær, og ligger alltid i hans fang. Ah, der sitter Peter. Jesus kalte ham en klippe. Faktisk hadde Kristus sagt at han ville bygge sin menighet på Peters bekjentgjøring om at han var Messias. Ja, Peter er den rette. Dersom jeg bare kan komme inn på ham, så kan jeg svekke fundamentet til den kommende kirke."

Satan ba om tillatelse til å prøve Peters lojalitet. Du er sannsynligvis kjent med historien om Job i det Gamle Testamentet. Dersom du er det, så vil du huske at Satan ikke kunne røre denne gudfryktige tjeneren uten først å ha ervervet tillatelse fra himmelen. Herren fortalte djevelen at han bare kunne få gå en viss lengde med Job. Han kunne plage kroppen hans, han kunne ta ham gjennom forvirrende prøvelser, men han kunne ikke drepe ham.

Nå prøvde Satan med litt lobbyvirksomhet for å gjøre Peter til et nytt mål. Han sa: "Jesus, du forkynte at du ville bygge din menighet på denne mannens vitnesbyrd. Vel, dersom du er så sikker på at Peter er en klippe, la meg da få sikte ham en stund. Da vil du finne ut at han er en stein som ikke duger til noen som helst grunnvoll. Dypt der inne er han ikke annet enn sand. Du vet at jeg allerede har tatt knekken på en av dine tolv ledere. Nå sier jeg deg at Peter kommer til å falle sammen, akkurat slik Judas gjorde det."

Vi vet allerede at Herren tillot Peter å bli siktet. Men, hvorfor var dette nødvendig? Jeg tror at påskemåltidet gir oss innsikt. Jesus lofte sine disipler: "Jeg overgir riket til dere ... for at dere skal ete og drikke ved mitt bord i mitt rike, og sitte på troner og dømme Israels tolv stammer." (Luk 22:29-30). Jesu disipler må ha blitt vilt begeistret da de hørte dette. Deres fremtid var fullstendig sikret. Herren selv sa at de var på vei mot himmelen. Han ville til og med reservere plasser for dem ved sitt middagsbord. Og de ville alle sammen få bære kroner, og regjere og herske med ham gjennom hele evigheten.

Hvilket utrolig løfte om trygghet. Jesu' ord var nok til å bære hvem det måtte være gjennom et helt liv, i fullstendig tro og tillit. Da Peter lyttet til dette må han ha følt seg dypt elsket, og tenkt: "Jeg har et urokkelig løfte fra Jesus. Han kommer til å bruke meg gjennom hele evigheten. Og det frir meg fullstendig fra å tjene ham nå, uten at jeg trenger å bekymre meg."

Men Peters glede og tankespinn ble brått avbrutt. Jesus henvendte seg plutselig til ham med denne merkelige advarselen: "Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete." (Luk 22:31). Jeg kan forestille meg Peters forbauselse. Han utbrøt kanskje: "Hvorfor vil Satan ha meg, Herre? Er mitt hjerte ondt? Hva har jeg gjort for å bli plukket ut? Tross alt så var jeg den første som anerkjente din guddommelighet. Når alle de andre tvilte, så gjorde ikke jeg det. Jeg gikk til og med på vannet sammen med deg. Så hva mener du med at jeg kommer til å bli siktet? Sier du at Satan spurte om å få gjøre dette mot meg, og du svarte ja? Hvor er din beskyttelse Jesus? Hva er det som foregår?"

På denne tiden var Israel et bondesamfunn, så alle var kjent med kornets sikteprosess. Bøndene skuflet hauger av korn opp i en stor sikt, eller sil, vanligvis en treramme på ca. en gang en meter med en nettingbunn. Arbeiderne ristet så kraftig på sikten, og fikk alle urenheter og alle agnene til å falle gjennom sikten og ned på bakken. Bare det rene kornet ble igjen.

Sikting er tydeligvis en renselsesprosess, som skiller det dårlige og ufruktbare fra det gode og fruktbare. Du kan spørre: "Hvorfor ville Satan ønske å sikte Peter, dersom det bare kom gode frukter ut av det?" Etter min oppfatning så trodde Satan at Peter ikke ville bestå siktingen. Han planla å sikte Peter så voldsomt at han kunne bevise at sæden av hans tro bare var agner.

Overmodige Peter hadde ingen anelse om hva han sto overfor. Peter svarte Jesus: "Herre, jeg er rede for hva som helst. Jeg er villig til å følge deg i fengsel, til å bli korsfestet sammen med deg, å dø ved siden av deg. Du har allerede fortalt meg hva som ligger og venter på meg i evigheten. Hva skade kan da litt sikting gjøre meg?" (se Luk. 22:33). Men sannheten er, ingen er noensinne rede til å bli siktet. Det er ingenting vi kan gjøre i vårt kjød for å forberede oss på den slags voldsomme rystelser som Peter var i ferd med å møte.

Jeg tror at Herren spesielt tillater Satan å sikte selvsikre, selvhjulpne kristne. Slike veltrente troende er overbevist om at de kan håndtere alt som Satan kaster mot dem. De skryter: "Dersom fienden prøver å bringe meg i kne, så vil jeg trampe på ham i Guds kraft. Jeg vil jage ham ut av mitt liv med Ordet. Djevelen kan ikke røre meg."

Jeg hører denne slags pralende tale fra prekestoler over hele Amerika. Selvfølgelig tror jeg at vi har seier over Satan ved troen på Jesu' verk på korset. Men, fra tid til annen, så står enhver kristen overfor plutselig, overraskende sikting og blir aldri klar over at djevelen står bak den. Bevegelser skjer hele tiden i den åndelige verden som vi vet veldig lite om. Vi skal ikke være uvitende om fiendens planer, men som Paulus sier: "For nå ser vi som i et spill, i en gåte ..." (1Kor 13:12).

Kanskje du står overfor en dyp prøvelse akkurat nå, en uforklarlig rystelse. Du blir snudd opp ned, vrenget, og du tror at det er på grunn av noe ondt i deg. Men, hele tiden er det Satan som sikter deg som hvete, med Guds tillatelse.

Ikke misforstå: Djevelen kan ikke få tak på Guds folk når som helst han ønsker det. Han kan ganske enkelt ikke få oss overende når han vil. Videre så har vi denne forsikringen: De eneste menneskene Gud tillater å bli siktet er dem han velger ut for å gjenoppbygge sin falne kirke. Våre perioder med

sikting er ment å skulle fremstille vår tro uskadd og rensset. Da kan Jesus bruke oss i disse siste dagers gjenoppbygging av sin menighet: "Deretter vil jeg vende tilbake og igjen oppbygge Davids falne hytte." (Apg 15:16).

Jesus pekte på forskjellen mellom sikting og åndelig krigføring til sine disipler. Han fortalte dem: " ... den som ikke har sverd, får selge kappen sin og kjøpe seg et." (Luk 22:36). Kristus sa i hovedsak: "Jeg er i ferd med å forlate dere. Og dere kommer til å stå overfor intens åndelig krigføring. Hele denne tiden har jeg vært med dere, jeg har beskyttet dere. Men nå må dere leve i tro. Dere trenger å plukke opp det åndelige sverdet og kjempe troens gode strid.

"Men det finnes noe som til og med er en enda større prøvelse enn åndelig krigføring. Det er sikteprosessen. Sikting er håndgemeng med Satan selv, en kamp som veldig få mennesker noensinne opplever. Peter, du kommer til å bli plassert i fiendens hender i en periode. Og et sverd vil ikke kunne hjelpe deg. Djevelen kommer til å sende et angrep som er ment å ødelegge din tro. Han ønsker å frarøve deg alt håp jeg har gitt deg."

Når vi blir siktet, så sprøyter Satan alle onde ting han har i sitt demoniske våpenarsenal inn i våre sinn. Og han får oss til å tro at alle disse onde tingene har sitt opphav i vårt eget hjerte, i stedet for i helvete. Det er en prøvelse så djevlesk og fortvilet, at Kristus ikke tillater oss å gå inn i den uten å gi oss sin ed på at hans skal be oss igjennom. Han forsikret Peter: "Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre." (Luk 22:32). Han sa: "Peter, jeg vet helt og holdent at dette er en kamp om din tro hvor store ting står på spill. Jeg kommer til å be for deg hvert øyeblikk du er under angrep. Jeg forteller deg dette på forhånd, slik at din tro ikke vil svikte."

Jesus profeterte om en alvorlig prøvelse for Peter. Jesus advarte om at Peter ville bli prøvet så hardt at: "Hanan skal ikke gale i dag, før du tre ganger har nektet at du kjenner meg." (Luk 22:34). Allikevel trodde Peter at han var rede. Noen få timer senere, da en folkemengde kom for å arrestere Jesus, så sto disippelen opp for å kjempe for sin Herre. Han trakk modig opp sitt sverd og hogg øret av en mann.

Men Peters sikting startet egentlig ikke før senere. Den begynte mens Jesus sto fremfor sine anklagere i domssalen. Peter var utenfor og varmet seg selv ved et bål, da en ung pike gjenkjente ham: "En tjenestepike fikk se ham sitte mot lyset. Hun stirret på ham, og sa: Også denne var med ham!" (Luk 22:56). Mens piken stirret begynte Peter å skjelve. Han svarte raskt: "Jeg kjenner ham ikke, kvinne!" (Luk 22:57).

Nå hadde Satan Peter i sikten. Og han begynte å renske ham voldsomt. Bibelen sier: "En kort stund etter fikk en annen se ham og sa: Du er også en av dem. Men Peter sa: Menneske, jeg er ikke det!" (Luk 22:58). På dette tidspunktet var Peter helt gjennomrystet, og visste ikke hvor hans egne ord kom fra. Til slutt, en time senere, ble han gjenkjent av en tredje person som sa: "Sannelig, også denne var med ham! ... Men Peter sa: Menneske, jeg skjønner ikke hva du snakker om!" (Luk 22:59-60). Og på dette tidspunkt, ifølge et annet av evangeliene, begynte Peter å banne.

Prøv å forestill deg scenen. Bare få timer tidligere hadde denne trofaste disippelen vært Jesu' modigste forsvarer, og svingt et sverd mot alle odds. Men nå var Peter helt nedbrutt, og nektet til og med på at han kjente Jesus. Satan må ha gnidd seg i hendene av skadefryd og tenkt: "Jeg har taket på Peter! Han er ferdig, akkurat som Judas. Nå må jeg gå videre til neste disippel."

I det samme øyeblikk som Peters tredje fornektelse, sier Skriften: " ... gol hanen. Og Herren vendte seg og så på Peter." (Luk 22:60-61). Forestill deg hvordan Peter må ha følt det da hans mester stirret på ham. Men jeg kan forsikre deg om at Jesu blick ikke var et anklagende blick. Kristus sa ikke: "Hvordan kunne du gjøre dette mot meg, Peter? Du har spottet meg, fornektet meg, selv om disse folkene vet at du tilhører meg. Hvordan kunne du falle så dypt Peter, etter alt jeg har gjort for deg?"

Tvert imot så hadde Jesus forutsagt alle disse tingene for Peters skyld. Og nå kikket han på ham for å forsikre ham, som om han sa: "Stå fast min venn. Jeg advarte deg om at Satan ville sikte deg, husker du ikke? Han ønsker å bryte deg ned og ødelegge min kirke. Men jeg minner deg på det nå Peter, at du kommer til å bli gjenopprettet. Du er viktig for meg. Så ikke løp fra meg. Denne kampen har en ende. Og det er et mektig arbeide som ennå ligger foran deg."

Jesus hadde virkelig fortalt Peter: "Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre." (Luk 22:32). Den bokstavelige greske oversettelsen her er: "Når du vender tilbake, vær da en styrke for din brødre og søstre." Kristus sa med andre ord: "Du kommer til å fornekte meg Peter. Men jeg sier deg, at du kommer til å bli gjenopprettet. Og etterpå vil du ha noe viktig å gi til andre. Du kommer til å bli en velsignelse på grunn av det du har lært."

Dette er selve grunnen til at Gud tillater oss å bli siktet. Apostelen Paulus skriver: "Lovet være Gud ... barmhjertighetens Far og all trøsts Gud, han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst vi selv blir trøstet med av Gud ... Lider vi trengsel, tjener det til trøst og frelse for dere. Blir vi trøstet, tjener det også til trøst for dere, en trøst som viser sin kraft i utholdenhet under de samme lidelser som også vi lider. Vårt håp for dere står fast. For vi vet at slik som dere har del i lidelsen, så skal dere også ha del i trøsten." (2.Kor. 1:3-7).

Det er klart at Gud tillater sine tjenere å gå gjennom dype vann, gjennomleve kriser som de ikke kan forstå, slik at de vil være et vitnesbyrd og en trøst for andre. På denne måten hjelper siktede kristne til å gjenoppbygge de delene av Guds hus som har falt ned.

Tenk over det: Peters sikting hadde ingenting med kjødelige fristelser å gjøre, slike som begjær, grådighet eller griskhet. Nei, Satans angrep var ment å skulle undergrave Guds løfter til denne mannen. Han ønsket at Peter skulle bli helt og fullt overbevist om at han var fullstendig uverdigg til å motta Jesu løfte om himmelen. Og for en stund så lyktes djevelen. Etter at Jesus stirret på Peter, så gikk disippelen ut og gråt bittert. Forestill deg de løgnene Satan ropte til denne sønderknuste mannen:

"Så du er Jesu klippe, hva? Så du var den som skulle gjenoppbygge en kirke som lå i grus? Se på deg selv Peter. Du er en svekling, en grinelus, en spotter. Du har fornektet den samme som kalte deg og elsket deg. Dersom du tror at du kommer til å sitte ved Jesu bord i paradiset, så glem det. Du har syndet mot verdens lys. Du er ikke verdigg til å motta hans løfter. Du er ond, du er utvasket. Ditt liv er over."

Men lite visste Peter at han ble utrustet med et livsviktig budskap til den nye kirke: "Jeg har vært dypere ned i fortvilelse og håpløshet enn dere noensinne vil forstå. Og min Herre førte meg ut for å bringe trøst til dere."

En av de mest rørende scenene i Bibelen er i Johannes 21. I Johannes Evangelium kapittel 21 har Jesus allerede stått opp fra de døde og vist seg for sine etterfølgere flere ganger. Og det er sikkert, at når Kristus gikk gjennom veggene i øvresalen, så så han på alle, Peter inkludert, med Faderens milde

kjærlighet.

Men allikevel var Peter fremdeles åpenbart i ulage etter sin opplevelse. En dag erklærte han til de andre: "Jeg går av sted for å fiske!" (Joh. 21:3). Med andre ord, så var han på vei tilbake til sitt gamle yrke som fisker. Peter så ikke seg selv lenger som skikket til åndelig lederskap. Han tenkte kanskje: "Gud kan ikke bruke en mann som meg. Jeg har syndet verre enn noen annen i historien. Det finnes ikke noe annet for meg."

Du husker kanskje historien fra dette punktet av. Peter overtalte noen av de andre disiplene til å gå med seg. De fisket hele natten, men endte opp uten fangst. Så, i de små morgentimer, var det en skikkelse som ropte til dem fra stranden. Han ba dem kaste garnene på den andre siden av båten. Da de gjorde dette, dro de inn en fiskefangst så tung, at garnene begynte å revne.

Peter visste at skikkelsen måtte være Jesus. Og øyeblikkelig hoppet han ut i vannet og svømte i land. Han fant Kristus der i ferd med å lage frokost til dem alle. Da de andre kom i land, inviterte Jesus dem: "Kom og få dere morgenmat!" (Joh 21:12). Herren rakte sine hender ut til sine utvalgte, og lengtet etter å få dem tilbake inn i fullkomment fellesskap med seg selv. Og han hadde Peter spesielt i tankene.

I løpet av måltidet spurte Jesus disippelen tre ganger: "Peter, elsker du meg?" Hver gang svarte Peter: "Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær." (Joh 21:15). Du må skjønne at Jesus spurte ikke for å bli overbevist om sin disippels hengivenhet. Heller ikke stilte han dette spørsmålet for de andres skyld. Det var helt og fullt for Peters skyld. Kristus sa til Peter, i hovedsak: "Jeg vet at du er trygg i min kjærlighet til deg. Du er overbevist om at jeg elsker deg fullstendig og betingelsesløst, på tross av dine feilgrep. Men jeg vil at du skal bli overbevist om noe annet også, Og det er: JEG VET AT DU ELSKER MEG.

"Du har vendt helt og fullt tilbake til meg Peter. Og jeg vet at du ikke kommer til å forråde meg igjen. Jeg kjenner ditt hjerte, og jeg er overbevist om at du elsker meg av hele ditt vesen. Så ikke la Satan frarøve deg det. Du er helt åpenbart trygg i min kjærlighet til deg. Bli nå også trygg i din egen kjærlighet til meg. Dette vil forberede deg for det arbeide jeg har lagt ut for din fremtid. Og det er å fø mine lam." (Se Joh.21:17).

Kjære, vår egen sikteprosess tar slutt når vi kan si til djevelen: "Min frelser elsker meg betingelsesløst, gjennom alle mine synder, fordi jeg har vendt tilbake til hans kjærlighet. Videre så har han overbevist meg om, at selv om jeg har sviktet ham, så vet han at jeg fremdeles elsker ham av hele mitt hjerte. Så du kan ikke frarøve meg det flere ganger du djevel. Jeg tillater ikke at du forteller meg noe annet. Jeg elsker Jesus, og han vet det."

Jeg vet hva det vil si å glede meg over det som Peter gledet seg over. Lik Peter så har jeg erfart Jesu' spesielle berøring i mitt liv. Jeg har klamret meg til et spesielt løfte han ga meg, om at mine siste dager ville bli mine mest fruktbare. Jeg har også mottatt Livets Brød fra ham i den Hellige Nattverd. Og jeg tror på hans løfte om at en krone venter på meg i herligheten.

Men jeg har også, som Peter, befunnet meg i plutselige åndelige kamper som har vært hinsides min fatteevne. Jeg har gjennomlevd djevleske plager og løgnaktige beskyldninger. Og i hver av disse prøvelsene, så har jeg ikke visst om årsaken var mitt eget kjød, djevelen, eller Guds tukt for å rense meg fra en eller annen for meg ukjent synd. Jeg har identifisert meg med Job, som spurte Gud: "La meg vite hvorfor du strider mot meg!" (Job 10:2). Job sa: "Herre, jeg vet ikke hva som skjer. Hva

handler denne dype prøvelsen egentlig om?"

Jeg tror våre sikteerfaringer er klemt sammen mellom perioder med mektige åpenbaringer og perioder med enda større brukbarhet for Riket. Legg merke til hva Paulus lærte gjennom sine prøvelser: "For vi forkynner ikke oss selv, men Kristus Jesus som Herre, oss selv derimot som tjenere for dere for Jesu skyld. For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram." (2.Kor. 4:5-6).

Paulus sier at gjennom sine prøvelser så har han lært å ikke preke om seg selv, men om Kristus alene. På dette tidspunktet i sitt liv har han sluttet å fokusere på seg selv. Nå var all hans undervisning, vitnesbyrd og liv fullstendig overgitt til å opphøye Jesus. Videre så mottok Paulus stadig større åpenbaring. Han forteller oss at den Hellige Ånd har skint i hans hjerte, for å gi enda mer lys som han kunne åpenbare Kristus for andre gjennom. Hvilken vidunderlig situasjon å være i: fullstendig ydmyk, men allikevel full av åpenbaring, lys, og en visjon av Guds herlighet.

Til slutt forklarer Paulus hva som fulgte etter alle hans åpenbaringer: "På alle vis er vi trengt, men ikke stengt, rådvill, men ikke rådløse, forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke utslått. Alltid bærer vi med oss Jesu død i vårt legeme, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme. For ennå mens vi lever, blir vi stadig overgitt til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød. Så er da døden virksom i oss, men livet i dere." (2.Kor. 4:8-12).

Legg merke til de sterke ordene Paulus bruker her: trengt, rådvill, forfulgt, nedslått, bære Jesu død i sitt legeme. Sagt enkelt, Paulus beskriver sikteprosessen. Først kunne han ikke forstå hvorfor hvert eneste vidunderlige verk Guds Ånd gjorde i hans liv ble etterfulgt av en turbulent periode med rystelser. Så åpenbarte den Hellige Ånd årsaken for ham: det var ikke for å avsløre synd i ham, eller for å tukte eller oppdra ham. Tvert om sier Paulus, så var det for andres skyld: "For alt dette skjer for deres skyld, for at nåden må bli rik og virke rikelig takksigelse fra så mange flere, til Guds ære ... og for oss en evig fylde av herlighet ..." (2.Kor. 4:15-17).

Paulus visste tydelig hvorfor noen troende led flere prøvelser, gjennomlevde flere rystelser, sto overfor større lidelser: "Det er for Kristi legemes skyld. Og til slutt så er det til Guds ære. Du skjønner, når andre ser på hvordan du reagerer i den heteste ild, så vil det gå opp for dem at Gud heller ikke forlater dem i deres prøvelses stund."

Kjære hellige, den sikting du gjennomgår akkurat nå er helt og fullt for din familie, dine venner, dine medarbeidere, de rundt deg som elsker Jesus. Så bli ikke redd for din prøvelse. Jesus kjenner utfallet. Og han forteller deg, slik han fortalte Peter: "Hold fast min venn. Jeg ber for deg. Når alt støvet legger seg så kommer du til å bli gjenopprettet. Og jeg kommer til å bruke deg til å gjenoppbygge min menighet. Jeg har en evig hensikt bak min sikting. Den er helt og fullt til fyllden av min herlighet."